

„Chystáme sa prijať Pána.“

Už si niekedy premýšľal nad tým, ako by si sa pripravil, keby si mohol Pána prijať len jediný krát v živote? – Ďakujme Bohu, že nám tak uľahčuje priblížiť sa k nemu; ďakujme mu však tým, že sa veľmi dobre pripravíme na jeho prijatie.(Vyhňa,828)

12. február

Ježiš je Cesta, je Prostredník; v ňom máme všetko, bez neho – nemáme nič. V Kristovi, ako nás to on sám naučil, sa osmeľujeme povedať

Všemohúcemu Bohu Otče náš: on, čo stvoril nebo i zem, je tým milujúcim Otcom, ktorý od každého jedného z nás očakáva, že sa k nemu budeme neustále vracat', každý z nás ako jeho nový a zároveň ten istý márnotravný syn či dcéra.

Ecce Agnus Dei... – Hľa, Baránok Boží...; Domine, non sum dignus... – Pane, nie som hoden... Chystáme sa prijať Pána. Keď si tu na zemi chceme uctiť nejakých ľudí, stretnutie s nimi sprevádzajú svetlá, hudba, slávnostné oblečenie. A na prijatie Krista do našej duše – ako sa máme pripraviť? Zamysleli sme sa niekedy nad tým, ako by sme sa zachovali, keby sme mohli prijímať len jediný raz v živote?

Keď som bol ešte dieťa, vôbec nebola rozšírená prax častého svätého prijímania. Spomínam si, ako sa ľudia zvykli na sväté prijímanie pripravovať: akú dôkladnú

starostlivosť venovali duši i telu.
Najlepší oblek, riadne učesané vlasy,
čisté telo aj po fyzickej stránke, a
azda aj zopár kvapiek kolínskej...
Boli to malé nežnosti vlastné
zamilovaným, nežnosťky duší
jemných i silných, ktoré sa vedeli
odplácať za lásku láskou.

S Kristom v duši sa svätá omša blíži k
záveru: požehnanie v mene Otca i
Syna i Ducha Svätého nás bude
sprevádzať počas celého dňa, pri
našej obyčajnej a prostej úlohe:
posväcovať všetky ušľachtilé ľudské
činnosti.(Ísť s Kristom, 91)